

Welkom Optredens **FD columns** Dieptevrees Lange dagen Recensies
Interviews Publicaties Columns Jury's Prijzen Vertalingen Beeld en tekst
Trouvailles Intrigerend Snapshots Beladen plekken Geluk Verdriet
De maakbare mens rechtenvrije foto's

Columns

<http://fd.nl/>

Pia

Bijzondere dingen

Pia de Jong

Pia de Jong schreef twee romans, 'Lange Dagen' en 'Dieptevees'. piadejong.nl

Dit keer wil ik je iets laten proeven', zegt mijn vriend met de groene ogen. Het is vrijdagmiddag. Zoals altijd staat hij onverwacht op de stoep. Hij was in de stad en had een uurtje over. Voorzichtig vouwt hij een ouderwets papieren puntzakje open en haalt er een katjesdropje uit.

'Nog niet in je mond steken', zegt hij, net op tijd. 'Even wachten.'

Uit zijn broekzak vist hij een rol pepermunt. Hij scheurt het witte papier eraf, daarna het zilverpapier, neemt er een tussen duim en wijsvinger en legt die op mijn handpalm, naast het dropje.

'Zo', zegt hij plechtig, 'en nu ogen dicht en tegelijkertijd in je mond steken.'

Ik doe wat hij zegt en proef de bijzondere combinatie op mijn tong.

Ik ben weer negen. Elke middag na school speelden we achter de huizen, in de achterommetjes. We verkenden alles, mijn vriendje en ik. Hoe gras in je tong kon snijden, hoe afgebrande schoenveters roken en door hoeveel op elkaar gestapelde bladeren je nog een vin-

ger kon steken. We deden wedstrijdjes wie het snelst woorden achterstevoren kon zeggen en leerden het schrikdraad rond de verffabriek vast te pakken, en zonder te knippen de schokken een minuut lang door onze handen te laten gaan.

Van ons zakgeld kochten we op zaterdag bij de sigarenboer zachte, roze klappakgum die we eerst bij de inkeping in tweeën scheurden voor we de stukken een voor een in onze mond stopten. Ondertussen lazen we de strip waar de kauwgum in verpakt was. Je moest goed doorbijten en lang op het mierzoete spul kauwen, maar dan had je een goedje waar je de grootste bellen ter wereld mee kon blazen.

We hielden alles bij in een schriftje dat ik onder mijn bed bewaarde en dat vooral niet door mijn moeder gevonden mocht worden. De meeste dingen waren onhygiënisch, ronduit gevaarlijk, of anders gewoonweg smerig. Een aantal vielen in de categorie onfatsoenlijk. En sommigen waren lekker, op een gekke manier, zoals deze snoepcombinatie.

'Hard en zacht tegelijkertijd', zeg ik. 'Wat een vondst!'

'De lichte smaak van de pepermunt', ga ik met volle mond ver-

der, 'samen met de donkere smaak van katjesdrop. Ze halen het beste naar boven.'

Als ik mijn ogen open, zie ik dat hij tevreden glimlacht. 'Goed, hè', zegt hij.

Het schriftje is allang verdwenen. Vergeten in een la of weggegooid bij een verhuizing. Hij steekt nu ook een katje en een pepermuntje in zijn mond. Daarna laten we ons op de bank vallen en eten we achter elkaar, hevig smakend, de rol op en het zakje leeg. Sommige dingen veranderen nooit.

Mijn vriend met de groene ogen en ik verloren elkaar uit het oog, zoals dat nu eenmaal gaat, maar kwamen elkaar een paar jaar geleden weer tegen. Nog steeds bleken we dezelfde zinloze dingen bloedserieus te nemen.

Hij kijkt op zijn horloge. Het loopt tegen zessen. Het weekend begint zo, er staat van alles op het programma. Hij trekt zijn jas aan.

'Ik heb iets voor je', zegt hij. Uit zijn binnenzak haalt hij een schriftje met een groene fluwelige kaft. 'Bijzondere dingen' heeft hij erop geschreven. Daaronder onze namen.

'Volgende keer mag jij weer iets verzinnen', roept hij me na, terwijl hij in zijn auto stapt.

De meeste dingen die we deden waren smerig, onhygiënisch of ronduit gevaarlijk

